

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113200292
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1113200292.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: C. B., H. M. X.X.XXXX, C. X. Č.. XX, N. E.B., R.. Č.. Ú. na N. R. X. K., C. X, E.-Š., zastúpený JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom so sídlom Floriánska 16, Košice, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/1/2013-254, zo dňa 28.6.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/1/2013-254, zo dňa 28.6.2018, vo výroku **l m e n í t a k**, že súd **k o n š t a t u j e**, že vo veci vedenej Prezidiom policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ, oddelenie vyšetrovania Košice pod sp. zn. ČVS: PPZ-XX/BOK-V-XXXX a v dozorovej veci Úradu špeciálnej prokuratúry, sp. zn. VII/X Gv X/XX, došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Odvolací súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch spolu vo výške 7.000,- eur, **z a m i e t a**.

II. Žalobca **m á** nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I, (ďalej aj súd prvej inštancie), rozsudkom č. k. 9C/1/2013-254, zo dňa 28.6.2018 (v poradí druhým), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (po pripustení zmeny žaloby uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C 1/2013-93, zo dňa 15.5.2013) domáhal v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj zákon 514/2003 Z. z.) voči žalovanej zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur a voči žalovanej zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur, z titulu nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru a prokuratúry v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi pre trestný čin vraždy pod ČVS: PPZ-40/BOK-V-2007 a z titulu nesprávneho úradného postupu dozorujúceho prokurátora v príslušnej veci sp. zn. VII/2 Gv 5/08. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom č. k. 9C/1/2013-196, zo dňa 28.5.2015 (v poradí prvým), žalobu zamietol. Krajský súd Bratislave uznesením č. k. 2Co/359/2015-224, zo dňa 15.11.2017, tento rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na obsah spisu (č. I. 22 - Správa o preskúmaní postupu prokurátora), z ktorého vyplýva, že

špeciálny prokurátor konštatoval v predmetnej veci prietahy v konaní. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie mal pri skúmaní nesprávneho úradného postupu vychádzať z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení novely účinnej od 1.1.2013. Pokiaľ súd prvej inštancie mal k dispozícii konštatovanie ohľadom prietahov v konaní v predmetnej veci (hoci nepriamo), už prvá podmienka, t. j. nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch v konaní v predmetnej trestnej veci splnená bola a súd prvej inštancie sa mal potom zaoberať samotnou škodou (nemajetkovou ujmu) a príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd bol toho názoru, že zákon č. 514/2003 Z. z. ohľadom predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy je postavený na inom princípe, z akého vychádza rozsudok ESLP (rozsudok Veľkého senátu ESLP Case of Apicella v. Taliansko zo dňa 29. marca 2006 pod st. č. 64890/01), ktorý nemajetkovú ujmu chápe ako morálnu satisfakciu, pričom uvedené dva pojmy nie je možné stotožňovať. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa pri žalobách o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) voči štátu uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že morálna ujma, ktorá bola priznaná v citovanom rozsudku ESLP za prietahy v konaní nie je vo svojej podstate nemajetkovou ujmu. Morálnu ujmu môže priznať bez realizácie dokazovania ohľadom jej výšky buď vnútroštátny ústavný súd alebo Európsky súd pre ľudské práva, ktorí sa vôbec nemusia zaoberať predpokladmi (t. j. nesprávny úradný postup, škoda, resp. nemajetková ujma a kauzálny nexus). Na priznanie morálnej ujmy stačí vo všeobecnosti konštatovanie prietahov v konaní s tým, že výšku morálnej ujmy nie je potrebné preukazovať, dokazovanie sa nevykonáva, priznáva sa automaticky v závislosti od prietahov v konaní, pričom túto kompetenciu má u nás Ústavný súd Slovenskej republiky a v rámci Európskej únie iba Európsky súd pre ľudské práva. Pri aplikácii zákona č. 514/2003 Z. z. však priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení a to podľa noriem súkromného práva. Všetky tieto skutočnosti je potrebné pri priznaní nemajetkovej ujmy v konaní zo strany žalobcu preukázať. Odvolací súd konštatoval, že bude na žalobcovi, akým spôsobom uvedenú výšku, existenciu a dôvodnosť nemajetkovej ujmy preukáže, keďže od roku 2006 je nepretržite vo väzbe, resp. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený na doživotie a to za založenie zločineckej skupiny, a súčasne trestného činu usmrtienia dvoch osôb. Nakoľko však súd prvej inštancie nevykonával v tomto smere žiadne dokazovanie, odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie, v ktorom následne bolo potrebné zistiť, či žalobcovi vznikla nemajetková ujma a v kladnom prípade odôvodniť jej výšku, za predpokladu existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom (prietahy v konaní) a nemajetkovou ujmu.

3. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 7.6.2018 v súvislosti s argumentáciou odvolacieho súdu v uznesení č. k. 2Co/359/2015-224, zo dňa 15.11.2017 navrhol, aby ho súd prvej inštancie znovu vypočul prostredníctvom dožiadaného súdu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v F.. Namietal, že odvolací súd bez akéhokoľvek odôvodnenia a opory v právnom poriadku konštatuje, že zákon č. 514/2003 Z. z. je postavený na inom princípe ako chápe nemajetkovú ujmu ESLP a Ústavný súd Slovenskej republiky, pričom s odkazom na doslovný výklad ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. prezentuje právny názor o neprípustnosti stotožňovania morálnej ujmy v ponímaní ESLP a Ústavný súd Slovenskej republiky a nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ukladá žalobcovi nesplniteľnú povinnosť dôkazného bremena vzhľadom na jeho status (dlhodobé obmedzenie osobnej slobody), a zároveň nepriamo oktrojuje súd prvej inštancie, aby žalobcovi nepriznal nemajetkovú ujmu za prietahy v konaní. Právne závery odvolacieho súdu sú podľa žalobcu nesprávne a z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné. Podľa žalobcu odvolací súd opomenul účel zákona č. 514/2003 Z. z. pri uhrádzaní nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48

ods. 2 Ústavy, ktorým je kompenzačný prostriedok nápravy porušenia týchto základných práv. V prípade kompenzačného prostriedku nápravy porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote účinnosť takéhoto prostriedku nápravy závisí najmä na dostatočnej výške odškodnenia, rýchlosti rozhodnutia o odškodnení a rýchlosti jeho zaplatenia (napr. rozsudok ESLP vo veci Sartovy proti Francúzsku z 24.9.2009, § 22). V prípade porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote platí prezumpcia vzniku nemajetkovej ujmy (napr. rozsudok Veľkého senátu ESLP vo veci Cocchiavella proti Taliansku z 29.3.2006, § 95). Za nesprávny považuje žalobca výklad ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. zo strany odvolacieho súdu, ktorý okolnosti, na ktoré treba prihliadnuť pri výške nemajetkovej ujmy vníma ako vymenované taxatívne a pomocou nich ukladá žalobcovi povinnosť nespĺniteľného dôkazného bremena, jednak z dôvodu jeho statusu, a tiež pre absenciu vymenovania citovej úzkosti, nepohodlia a neistoty v zmysle chápania nemajetkovej ujmy zo strany ESLP, ktoré sa pri kompenzácií porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru prezumujú a nepreukazujú. Podľa názoru žalobcu nie je povinnosťou žalobcu preukazovať vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovaných z dôvodu prietahov v konaní. Napriek uvedenému navrhol, aby súd prvej inštancie pristúpil k výsluchu žalobcu prostredníctvom dožiadaného súdu, aby sa mohol k týmto skutočnostiam vyjadriť a odpovedať na otázky súdu aj žalovaných.

4. S poukázaním na právny záver odvolacieho súdu a ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd prvej inštancie poukázal na to, že priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva. Žalobca nepreukázal, že mu vznikla nemajetková ujma v ním požadovanej výške, teda žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia, keďže od roku 2006 je nepretržite vo väzbe, resp. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený na doživotie, a to za založenie zločineckej skupiny a súčasne trestného činu usmrtienia dvoch osôb. Súd prvej inštancie preto žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP) v zmysle zásady úspechu, avšak žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP a žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu na opakované vypočutie žalobcu. S poukazom na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 15.11.2017, kde odvolací súd uložil súdu prvej inštancie zistiť, či žalobcovi vznikla nemajetková ujma, žalobca argumentuje, že vznik nemajetkovej ujmy v prejednávanej veci nie je možné zistiť inak, ako osobným výsluchom žalobcu. Odhliadnuc od toho žalobca uvádza, že súd prvej inštancie vznik nemajetkovej ujmy nijako nezisťoval, len svojvoľne konštatoval, že žalobca nepreukázal, že mu vznikla nemajetková ujma. Z uvedených dôvodov má za to, že je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a e) CSP, pretože súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz, potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca ďalej uvádza, že pokiaľ v konaní už boli konštatované prietahy (prvý predpoklad vzniku zodpovednosti - nesprávny úradný postup), nie je možné za týchto okolností žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Prietahy v konaní boli už konštatované jednak špeciálnym prokurátorom, a aj krajským súdom. Žalobca je toho názoru, že vzhľadom na dikciu § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. „v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením...“ bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vo výroku rozsudku konštatovať porušenie práv. Výrok o zamietnutí žaloby teda odporuje zneniu citovaného ustanovenia. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, žalobca odkazuje na podanie zo dňa 7.6.2018 a 18.5.2015. Pokiaľ ide o preukázanie nemajetkovej ujmy, dôkazné bremeno v týchto prípadoch musí zohľadňovať, že porušenými sú najvulnerablejšie hodnoty osobnosti jednotlivca, jeho súkromie, rodinné väzby a satisfakcia má zmierniť prežitý stres, pocit bezmocnosti, narušenie viery v spravodlivosť, neistotu a úzkosť. Vnútorne pocity krivdy či bezmocnosti, ktorým bol žalobca vystavený od vznesenia obvinenia 20.2.2007 (vec ešte nie je právoplatne skončená) sú podľa názoru žalobcu nepochybne hodné odškodnenia. Miera povinnosti kladená na žalobcu pre unesenie dôkazného bremena musí byť prakticky splniteľná. Pritom nie je pochybné, že prietahy v konaní vo veci vraždy, ktoré boli medializované, predstavujú vždy neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorého mieru

možno ustáliť napr. s poukazom na obsah trestného spisu, čím závažnejší trestný čin, tým negatívnejšie prežíva obvinený trestné stíhanie, pretože sa spája obvykle s hrozbou prísnejšieho trestu a vyššieho spoločenského odsúdenia. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie nepristúpil k osobnému výsluchu žalobcu a ani si nevyžiadal trestný spis vo veci vraždy N., nemohol ani zistiť, či žalobcovi vznikla nemajetková ujma. Z uvedených dôvodov žalobca tvrdí, že bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Žalovaná zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky sa nestotožnila s odvolacími dôvodmi žalobcu a navrhla, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil, pretože súd prvej inštancie vysvetlil, prečo nepristúpil k opätovnému výsluchu žalobcu a to, že sa s týmto rozhodnutím súdu nestotožňuje žalobca, ešte samo osebe neznamená, že je naplnený odvolací dôvod, a teda, že zo strany súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že v rozhodnutí Krajského súdu Bratislava č. k. 2Co/359/2015, zo dňa 15.11.2017, súd zadefinoval nemajetkovú ujmu, pričom zdôraznil, že je rozdiel medzi nemajetkovou ujmom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (kde presne zákonodarca stanovil podmienky na priznanie daného nároku ako aj výšku) a morálnou satisfakciou, ktorá je priznávaná v prípade opodstatnenosti ESLP. V písomnom podaní zo dňa 7.6.2018 žalobca však opätovne uviedol, že nemusí preukazovať vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany žalovaných. Žalobca sa domáha nároku titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý mal vzniknúť v dôsledku prietahov v konaní. Žalovaná argumentuje, že k prietahom v konaní nedošlo. Pokiaľ však by aj bol splnený prvý predpoklad (prietahy v konaní) je na žalobcovi, aby v priebehu konania preukázal, že v dôsledku práve týchto prietahov v konaní mu bola spôsobená nemajetková ujma. Zo strany žalobcu však počas celého konania nič také nebolo preukázané. Okrem toho právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. To znamená, že sa musí v danom prípade jednať o taký zásah do osobnostných práv, ktorý mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku, však ale v plnej miere zaťažuje poškodeného, teda v tomto konaní žalobcu a nie žalovaných. Žalovaná uviedla, že žalobca v súvislosti so svojim nárokom na priznanie nemajetkovej ujmy nepreukázal, že v dôsledku prietahov v konaní došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, prípadne, že by pociťoval následky v odlišnom správaní príbuzných resp. osôb v jeho blízkom, či širšom okruhu. Rovnako tak v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané tvrdenie žalobcu, že došlo ku zmenám v jeho súkromnom živote, a že sa k nemu susedia správali horšie. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nemal preukázané, že tvrdené prietahy v konaní vyvolali tieto následky t. j. negatívne reakcie rodinných známych príslušníkov či známych, prípadne osôb z blízkeho ako i zo širšieho okruhu žalobcu a v dôsledku „prietahov v konaní“ začali žalobcu negatívne hodnotiť. Žalobca sa od roku 2006 nachádza nepretržite vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený na doživotie, a to za založenie zločineckej skupiny a skutku usmrtienia dvoch osôb, pričom je dôvodne podozrivý aj z usmrtienia iných osôb. Je nesporné, že žalobca svoj nárok na priznanie nemajetkovej ujmy odôvodňoval tvrdením, ktoré však nijakým spôsobom nepreukázal a ani nenavrhol vykonať dokazovanie na ich preukázanie. Žalovaná sa plne stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že zo strany žalobcu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že došlo k závažnému následku so značnou intenzitou zásahu do jeho práva. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, a teda nebolo možné jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyhovieť. Následne potom správne súd prvej inštancie vyvodil, že v dôsledku nepreukázania vzniku ujmy nie je možné konštatovať ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom (údajnými prietahmi v konaní) a ujmom. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil.

7. Žalovaná zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky k odvolaniu uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, a z toho dôvodu navrhuje, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nepristúpil k jeho osobnému výsluchu a ani si nevyžiadal trestný spis vo veci vraždy N., a nemohol zistiť, či žalobcovi vznikla nemajetková ujma uviedla, že žalobca okrem vypočutia žalobcu, za účelom preukázania vzniku nemajetkovej ujmy a jej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom nenavrhol žiadny iný dôkaz. Žalobca sa viac menej v celom obsahu podania zo dňa 7.6.2018 zaoberá tým, že nesúhlasí s názorom Krajského súdu v Bratislave, že povinnosťou žalobcu je preukazovať vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v prietahoch v konaní, pričom tento svoj postoj v predmetnom podaní zdôvodňuje. Žalobca bol už raz v konaní ohľadom vzniku

nemajetkovej ujmy vypočutý dňa 18.12.2014, kedy sa vyjadroval aj k tomu, aká škoda mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov štátu a z čoho pozostáva. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že nemajetková ujma spočíva v jeho pocitoch neistoty, krivdy a úzkosti, a to od roku 2007, lebo orgány činné v trestnom konaní nie sú schopné alebo ochotné skončiť túto trestnú vec a buď rozhodnúť meritorne alebo podať obžalobu. Žalobca sa dňa 18.12.2014 vyjadril aj k tomu, na základe čoho vyčíslil výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy. Keďže žalobca nemenne tvrdí, že nemajetková ujma spočíva v jeho pocitoch neistoty, krivdy a úzkosti, pričom zároveň uviedol, že táto nemajetková ujma sa nepreukazuje, ale prezumuje, opätovné vypočutie žalobcu je zbytočné a neúčelné, nakoľko by neprinieslo vo vzťahu k preukázaniu vzniku nemajetkovej ujmy a ani k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi jej vznikom a nesprávnym úradným postupom, žiadne ďalšie relevantné skutkové tvrdenia. V súvislosti s kritériami, s prihliadnutím na ktoré sa poškodenému podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. priznáva nemajetková ujma v peniazoch, a to s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ďalej závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, poverená prokurátorka opätovne poukázala na to, že žalobca bol od roku 2006 nepretržite vo väzbe, pričom rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica č. BB-37/3/2008, zo dňa 9.11.2015, bol žalobcovi právoplatne uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie do III. nápravno-výchovnej skupiny. Rovnako trestné konanie, v súvislosti s ktorým sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy, sa týka trestného činu vraždy, pričom orgány činné v trestnom konaní podali na žalobcu spolu s ďalším obvineným dňa 4.11.2015 na Okresný súd Košice I obžalobu, v ktorej žalobcovi kladú za vinu spoločným konaním s ďalším obvineným úmyselné usmrtenie dvoch ďalších osôb, a to Z. N., ktorého kostrové zvyšky boli objavené dňa 19.6.2014 a N. E., ktorého telesné pozostatky boli objavené až dňa 29.4.2015. S prihliadnutím na osobu žalobcu a jeho doterajší spôsob života má prokuratúra za to, že mu nárok na nemajetkovú ujmu vzniknúť ani nemohol. Voči žalobcovi bolo, resp. aj v súčasnosti je ešte vedených niekoľko trestných stíhaní za tú najzávažnejšiu trestnú činnosť a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že ním tvrdené pocity neistoty, krivdy a úzkosti mal mať práve v dôsledku prietahov v trestnom stíhaní jeho osoby pre trestný čin vraždy N. E..

8. V podaní zo dňa 14.12.2020 žalobca predložil odvolaciemu súdu rozhodnutie ESLP zo dňa 22.5.2020, vo veci A. proti Slovenskej republike, kde druhým sťažovateľom bol žalobca, pričom ide o trestnú vec vraždy N.. Žalobca v tejto súvislosti opäť uvádza, že ESLP im priznal satisfakciu za nemajetkovú ujmu pre porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote s tým, že ESLP nežiadal predložiť dôkazy o vzniku nemajetkovej ujmy, pretože vznikla už samotným porušením práva v dôsledku neprimeranej dĺžky konania. Argumenty súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy za prietahy v konaní, keď ESLP žiadne dôkazy nevyžaduje, neobstoja. Žalobca poukazuje rovnako na rozsudok ESLP vo veci Tempel proti Českej republike zo dňa 25.6.2020, v ktorom súd konštatoval porušenie práva na primeranú dĺžku trestného konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Česká republika v konaní tvrdila, že konštatovanie vnútroštátnych súdov o neprimeranej dĺžke konania pre sťažovateľa je dostatočnou nápravou vzhľadom k tomu, že ide o osobu opakovane trestne stíhanú ako obzvlášť nebezpečný recidivista odsúdený na doživotie. ESLP neakceptoval uvedené tvrdenie a priznal sťažovateľovi nemajetkovú ujmu 12.500,- eur. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je v rozpore s týmto rozhodnutím ESLP.

9.1. Rozsudkom č. k. 2Co/6/2020-335, zo dňa 13.10.2021, Krajský súd v Bratislave rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/1/2013-254, zo dňa 28.6.2018, potvrdil.

9.2. V odôvodnení rozhodnutia č. k. 2Co/6/2020-335, zo dňa 13.10.2021 odvolací súd uviedol, že v každom konaní treba vždy zvažovať, či nenastali okolnosti, ktoré vznik nemajetkovej ujmy vyvracajú. V podmienkach danej veci je takouto okolnosťou skutočnosť, že žalobca bol obmedzený na slobode dňa 24.8.2006 v súvislosti s inou trestnou vecou, v ktorej bol Špecializovaným trestným súdom v Pezinku rozsudkom sp. zn. BB-3/2008, zo dňa 24.2.2009 uznaný vinným zo spáchania viacerých závažných trestných činov, za čo bol odsúdený na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Označená trestná vec bola právoplatne ukončená Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 2Tos/5/2009, zo dňa 13.9.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu. Obmedzenie osobnej slobody žalobcu trvá nepretržite teda od 24.8.2006 doposiaľ. I keď je potrebné vychádzať z predpokladu, že pre prietahy neprimerane dlhé trestné konanie je spôsobilé vyvolať stav neistoty, úzkosti alebo iné psychické ťažkosti, voči ktorému stavu žalobca v súdnej veci smeruje odškodnenie, je v pomeroch súdnej veci nutné zohľadniť to, že žalobca je osobou, ktorá mala s postavením obvineného

alebo obžalovaného v trestnom konaní nepochybne skúsenosť, pretože počas namietaného trestného konania, bol väzobne stíhaný za inú obzvlášť závažnú trestnú vec, a následne vykonával aj výnimočný trest odňatia slobody na doživotie, za svoj iný trestný čin (počas napadnutého trestného stíhania bol už v súlade so zákonom obmedzený vo svojej osobnej slobode). Trest odňatia slobody na doživotie je v Slovenskej republike najvyšším prípustným trestom, a preto žalobcovi nebolo možné v súvislosti s ďalším trestným stíhaním ani uložiť prísnejší trest. V pomeroch súdnej veci nie je preto možné uzavrieť, že hlavná príčina žalobcom tvrdeného stavu narušenia psychickej integrity, keď okrem negatívneho vplyvu trestného stíhania na jeho osobu (pocity krivdy, úzkosti, neistoty) iné okolnosti nemajetkovej ujmy netvrdil, respektíve v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie, korešponduje práve s namietanými prieťahmi trestného stíhania. Existencia priamej súvislosti príčiny a následku, t. j. namietaného trestného stíhania a psychickej ujmy nemá základ vo výsledkoch dokazovania. V súdnej veci nebolo tvrdené ani preukázané, že by u žalobcu v priebehu namietanej dĺžky prípravného konania trestného stíhania - prieťahov - nastali konkrétne okolnosti ohľadom jej reálneho dopadu do života žalobcu, pričom ani potencialita ujmy z výsledku trestného konania (hrozba trestom) už nemohla zasiahnuť do jeho života. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v danom prípade dostatočným spôsobom zohľadnil všetky skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhovaný dôkaz zopakovaním jeho výsluchu v tomto smere neobstojí. Pocity neistoty, úzkosti, krivdy voči ktorým žalobca v súdnej veci smeruje odškodnenie sú psychické kategórie, pričom boli predmetom argumentácie žalobcu pri jeho výsluchu dňa 18.12.2014 (č. 1. spisu - 141) doplnenej písomným podaním zo dňa 20.5.2015 (č. 1. spisu 171) a 12.6.2018 (č. 1. spisu 245). Žalobca mal možnosť prostredníctvom svojej zástupkyne vyjadrovať sa k veci, k argumentom protistrany a podávať písomné stanoviská. Vzhľadom na okolnosti súdnej veci správne súd prvej inštancie uzavrel, že vykonanie ďalšieho výsluchu žalobcu už nie je účelné, a preto odvolací súd bol toho názoru, že vo vzťahu k žalobcovi v súdnej veci nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie bolo dostatočné.

10. Dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co/6/2020-335, zo dňa 13.10.2021, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo/44/2023, zo dňa 31.7.2024 postupom podľa § 447 písm. f) CSP, odmietol. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 13.5.2025 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/44/2023, zo dňa 31. 7. 2024 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/44/2023, zo dňa 31.7.2024 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, na základe dovolania žalobcu uznesením sp. zn. 8Cdo/90/2025, zo dňa 12.12.2025, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co/6/2020-335, zo dňa 13.10.2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Dovolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že preskúmaním veci zistil, že Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, už v odôvodnení zrušujúceho uznesenia zo dňa 15.11.2017, č. k. 2Co/359/2015-224, bod 10. konštatoval, že „už súd prvej inštancie mal k dispozícii konštatovanie ohľadom prieťahov v konaní v predmetnej veci (hoci nepriamo), a preto prvá podmienka podľa názoru odvolacieho súdu, t. j. nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní v predmetnej trestnej veci splnená bola.“ Dovolací súd preto z toho záveru vychádzal. Spornou v dovolacom konaní bola právna otázka, či táto skutočnosť mala byť konštatovaná súdmi vo výrokoch súdu prvej inštancie resp. odvolacieho súdu v rozhodnutiach vydaných v ďalšom konaní nadväzujúcom na uvedené zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co/359/2015-224. Žalobca v dovolaní namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého: „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.“ Na návrh žalobcu súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby uznesením zo dňa 15.5.2013, č. k. 9C/1/2013-93 tak, že: 1. „Odporca Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky je povinná navrhovateľovi zaplatiť náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom v sume 4.000,- eur, ktorá povinnosť sa ukladá zastúpenému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. 2. Odporca Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky je povinná navrhovateľovi zaplatiť náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom v sume 3.000,- eur, ktorá povinnosť sa ukladá Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, a to do troch dní od

právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že: „ Súd zmenu návrhu v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáha, aby súd vyslovil, že základné práva navrhovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy SR v bolo porušené nepripúšťa.“ Ústavný súd v bode 22., 23. odôvodnenia nálezu uviedol, že: „Najvyšší súd dôvodnosť tejto dovolacej námietky sťažovateľa odmietol len preto, že sťažovateľ nepodal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o nepripustení zmeny žaloby, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. To možno vyvodiť z na okraj uvedenej konštatácie najvyššieho súdu, že podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti štátu za škodu v spojení s § 137 písm. b) CSP (žalobou možno žiadať rozhodnúť o nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu) možno požadovať, aby súd rozhodol i o konštatovaní porušenia práva. Tento záver najvyšší súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti doplnil, keď uviedol, že ide o návrhové konanie a súdy nemohli postupovať nad rámec žalobného návrhu, ktorý bol po uznesení o nepripustení zmeny žaloby ustálený. Až toto vyjadrenie dovysvetľuje, prečo podľa najvyššieho súdu musel sťažovateľ podať odvolanie proti uzneseniu o nepripustení zmeny žalobného návrhu. Z odôvodnenia namietaného uznesenia to zrejme nie je. Na okraj uvedený názor najvyššieho súdu, že žalobou podľa § 137 písm. b) CSP možno požadovať, aby súd vo výroku rozsudku konštatoval porušenie práva podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti štátu za škodu, je v rozpore s jeho tvrdením, že súdy by konali nad rámec žalobného návrhu. Ak je podľa § 137 písm. b) CSP predmetom sporu nárok na usporiadanie práv a povinností strán a určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, tak súd nie je viazaný žalobným návrhom, ale je oprávnený a zároveň povinný rozhodnúť spôsobom, ktorý vyplýva z osobitného predpisu. To je v aktuálnom procesnom predpise vyjadrené v § 140 ods. 3 CSP, podľa ktorého sa za zmenu žaloby nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Preto je bez významu, že sťažovateľ nepodal odvolanie proti uzneseniu o nepripustení zmeny žalobného návrhu.“ Dovolací súd na základe uvedeného konštatoval, že návrh žalobcu v časti, v ktorej sa žalobca v rámci zmeny žaloby domáhal, aby súd vo výroku rozsudku vyslovil, že základné práva navrhovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené, vyplýva z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie preto bol oprávnený a povinný o tom rozhodnúť vo výroku rozsudku aj bez návrhu. K týmto skutočnostiam mal byť vypočutý žalobca. Dovolací súd v tejto súvislosti poukázal na body 17., 18., 19. nálezu ústavného súdu nasledovne: „Sťažovateľ od najvyššieho súdu dôvodne žiadal vysvetliť, či a prečo môže byť totožný výsluch krajským súdom vyhodnotený raz ako žiadne dokazovanie, no následne ako dostatočné dokazovanie. Najvyšší súd až vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti vysvetlil, z akého dôvodu túto dovoláciu námietku považoval za nedôvodnú. To však nemôže nahradiť jeho povinnosť reagovať na podstatné dovolacie námietky v odôvodnení rozhodnutia o dovolaní. Nedôvodnosť tejto dovolacej námietky najvyšší súd vysvetľuje tým, že krajský súd nie je viazaný skorším procesným názorom k rozsahu dokazovania, ak zmenu v rozsahu nevyhnutného dokazovania riadne zdôvodní, čo krajský súd urobil. S týmto všeobecným argumentom možno súhlasiť. No bez ďalšieho nie je dostatočne adresnou reakciou na okolnosti veci sťažovateľa. Niečo by malo byť príčinou zmeny v hodnotení potreby vykonania ďalšieho dokazovania (napr. vykonaním ďalších dôkazov alebo zmenou právneho posúdenia pominula potreba dokazovať vznik a výšku nemajetkovej ujmy). Nemožno vylúčiť ani to, že krajský súd pri prvom rozhodovaní pri konštatácii o nevykonaní dokazovania k vzniku a výške nemajetkovej ujmy opomenul zohľadniť výsluch sťažovateľa, keďže vtedy nebol pre jeho rozhodnutie podstatný. Sťažovateľ nedostal odpoveď na protirečivé konštatovania krajského súdu o nevykonaní žiadneho dokazovania ku vzniku nemajetkovej ujmy a neskôr, bez akejkoľvek zmeny v dokazovaní či právnom posúdení, o dostatočnosti dokazovania. Potrebu odpovedať sťažovateľovi na túto dovoláciu námietku umocňuje aj to, že dokazovanie, ktoré krajský súd vyhodnotil ako dostatočné a výsluch sťažovateľa za podrobný, okresný súd vykonal počas toho, ako zastával právny názor, že v civilnom spore nemožno posudzovať nesprávny postup OČTK, a teda nemožno ani rozhodnúť o náhrade nemajetkovej ujmy. To je spôsobilé vyvolať pochybnosť o tom, či bol sťažovateľ vôbec vypočutý k okolnostiam vzniku a výšky nemajetkovej ujmy.“ Dovolací súd pôvodne vychádzal zo zistenia odvolacieho súdu, že obmedzenie osobnej slobody žalobcu trvá nepretržite teda od 24.8.2006 doposiaľ. I keď je potrebné vychádzať z predpokladu, že pre prieťahy neprimerane dlhé trestné konanie je spôsobilé vyvolať stav neistoty, úzkosti alebo iné psychické ťažkosti, voči ktorému stavu žalobca v súdnej veci smeruje odškodnenie, je v pomeroch súdnej veci nutné zohľadniť to, že žalobca je osobou, ktorá mala s postavením obvineného alebo obžalovaného v trestnom konaní nepochybne skúsenosť, pretože počas namietaného trestného konania, bol väzobne stíhaný za inú obzvlášť závažnú trestnú vec, a následne vykonával aj výnimočný trest odňatia slobody na doživotie. Ústavný súd v bode 26. odôvodnenia nálezu uviedol, že: „Krajský súd správne prihliadol na tieto vo veci

sťažovateľa podstatné okolnosti. No nebolo príliehavé aj v kontexte odvolacej argumentácie sťažovateľa pomenovať ich ako okolnosti vylučujúce vznik nemajetkovej ujmy. Najmä, ak predtým konštatoval, že prietahy vo vyšetrovaní bezpochyby negatívne zasahujú do života poškodeného, čo možno chápať ako konštatáciu o vzniku nemajetkovej ujmy. Priliehavšie sa javí pomenovať tieto okolnosti napríklad ako okolnosti odôvodňujúce záver, že konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením, alebo ako okolnosti odôvodňujúce neodškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže s prihliadnutím na okolnosti, ktoré sú demonštratívne určujúce pre výšku peňažného odškodnenia, by táto bola pre tieto vo veci sťažovateľa podstatné okolnosti nulová. A to po zohľadnení napríklad aj výšky finančného zadosťučinenia, ktoré bolo sťažovateľovi už celkovo priznané inými súdmi za prietahy vo vyšetrovaní, ktoré žiadal odškodiť.“

12. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 13.10.2021, č. k. 2Co/6/2020-335, dovolacím súdom sa vec dostala znovu do štádia odvolacieho konania. Odvolací súd opätovne preskúmal z podnetu odvolania žalobcu zo dňa 22.8.2018 (č. I. spisu 276) rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava I (aktuálne Mestský súd Bratislava IV) zo dňa 28.6.2018, č. k. 9C/1/2013-254, postupom podľa ustanovenia § 379 a § 378 ods. I CSP v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania. Odvolací súd pri svojich záveroch o skutkovom stave veci v základe vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie. Pre účely rozhodnutia o odvolaní žalobcu odvolací súd však zopakoval dokazovanie obsahom listín založených v súdnom spise v potrebnom rozsahu na odvolacom pojednávaní a dokazovanie doplnil verifikovaním listinných dôkazov zväzkami vyšetrovacej časti spisu Mestského súdu Košice 10Tk/2/2015 a vylúčením žalobcu.

13. Vzhľadom na to, že žalobca v konaní označil ako subjekty príslušné pre zastupovanie štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v danej veci Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorý procesný stav nezodpovedá právnej úprave ustanovenia § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (žalovanú Slovenskú republiku zastupuje jeden subjekt), odvolací súd sa prioritne v súdnej veci vysporiadal s otázkou, ktorý orgán má v súdnej veci konať v mene pasívne žalovanej Slovenskej republiky, ktorú skutočnosť stranám sporu oznámil písomným podaním zo dňa 31.8.2021 (č. I. spisu 333). Identifikáciu ústredného orgánu verejnej moci, ktorý má v konaniach podriadených režimu zákona č. 514/2003 Z. z. konať za štát upravuje ustanovenie § 4 tohto zákona. Zákonom č. 412/2012 Z. z. bolo s účinnosťou od 1.1.2013 ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. zmenené. Keďže prechodné ustanovenia zákona č. 412/2012 Z. z. k novele účinnej od 1.1.2013 neustanovujú inak, platí pre určenie príslušného orgánu zásada lex posterior derogat priori (neskorší zákon ruší skorší). Uvedené je prejavom základnej zásady uplatňovanej v procesnom práve, podľa ktorej na procesné úkony v súdnom konaní sa zásadne aplikuje procesné právo platné a účinné v čase uskutočnenia procesného úkonu (II. ÚS 249/05). V zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení do 1.1.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. l/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a/ až j/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. V danom prípade k žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujme malo dôjsť v trestnom konaní vo fáze prípravného konania trestného stíhania žalobcu do 11.12.2012 (podanie žaloby). V tejto fáze na úseku trestného stíhania vykonávali svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.) podal žalobca na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (č. I. spisu - 70), v dôsledku čoho sa Generálna prokuratúra Slovenskej republiky stala orgánom verejnej moci konajúcim v danom prípade za štát. Dňa 31.12.2012 nadobudol účinnosť

zákon č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý zákon zmenil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ (ktoré určovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako orgán konajúci v mene štátu v prípadoch, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru) tak, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Keďže dňa 29.10.2015 bola voči žalobcovi podaná obžaloba, neboli splnené kumulatívne podmienky, aby ako orgán konajúci v mene štátu bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a preto v súdnej veci v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

14. V zmysle § 79 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (účinného k začatia tohto sporu dňom 11.12.2012 (rovnako aj aktuálne v zmysle § 132 ods. 1 CSP) je nevyhnutnou náležitosťou žaloby opísanie rozhodujúcich skutočností. Znamená to, že žalobca musí popísať skutkový stav tak, aby bolo zrejmé, aký nárok a na základe akej skutočnosti si od žalovaného uplatňuje, teda popísať údaje tak, aby bolo jasné, o čom má súd rozhodnúť. Podľa obsahu žaloby v spojení s návrhom žalobného petitu v podaní žalobcu zo dňa 16.4.2013 je predmetom tohto sporu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. odškodnenie žalobcu za nemajetkovú ujmu, ktorá mala žalobcovi ako obvinenému vzniknúť porušením článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky prietiahmi v trestnej veci vedenej proti žalobcovi vyšetrovateľom Policajného zboru pod č. ČVS PPZ-18/BOK-V-2007 a v dozorovej veci Úradu špeciálnej prokuratúry vedenej pod č. VII/2 Gv 5/08, ktorá vec začala dňom 20.2.2007, kedy bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie. V konaní nebolo sporným, že žalobca nárok predbežne uplatnil u žalovanej podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., preto vec mohla byť prejednaná pred súdom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

15. Prietahy sú, zjednodušené povedané, stav v konaní (subjektívne/objektívne zlyhanie), kedy orgán štátu, v tomto prípade orgány príslušné pre vyšetrenie trestnej činnosti nekonali, hoci konať mali, čím vzniká neodôvodnená doba medzi úkonmi, alebo je to konkrétne obdobie nečinnosti, porušenie procesných lehôt alebo neefektívne úkony. Na takéto nedostatky v postupe orgánov činných v trestnom konaní upozorňuje žalobca vo svojej žalobe. Prietahy v konaní, sú jav, ktorý je síce spravidla aj príčinou neprimeranej dĺžky konania (nie však vždy) a je samostatnou skutkovou podstatou porušenia Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva.

16. Vznik prietahov v priebehu konania pred štátnym orgánom je nesprávnym úradným postupom a podlieha pod právnu úpravu zákona č. 514/2013 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Tento zákon nadobudol účinnosť 1.7.2004 a bol viackrát novelizovaný. Žaloba bola na súd podaná dňa 11.12.2012, preto namietaný nesprávny úradný postup podlieha pod právnu úpravu zákona č. 514/2003 Z. z. v znení až do účinnosti novely uskutočnenej zákonom č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>>, ktorý nesprávny úradný postup definoval v ustanovení § 9 ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Prietahy trestného stíhania žalobcu, na ktoré upozorňoval žalobca v žalobe mali vzniknúť do 11.12.2012 (deň podania žaloby na súd), preto je civilný súd v tomto spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Poukázanie na uvedené je podstatné z dôvodu, že pokiaľ by mali byť namietané prietahy v úkonoch vyšetrovania alebo dozorovania aj v období po podaní žaloby v tejto sporovej veci na súd, potom zákonom č. 412/2012 Z. z. bolo s účinnosťou od 1.1.2013 výslovne do ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. doplnené, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu odškodnenia v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> až v prípade, ak o existencii prietahov bolo rozhodnuté príslušným oprávneným orgánom. Pri prietahoch, ktoré vznikali po 1.1.2013 nárok na odškodnenie podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo možné priznať až po preukázaní konštatácie prietahov príslušným orgánom.

17. Z hľadiska skutkového stavu považoval pre danú vec odvolací súd za podstatné, že správou zo dňa 28.10.2009 špeciálny prokurátor žalobcovi v označenej trestnej veci oznámil, že preskúmal jeho námietky ohľadom oneskorenej reakcie dozorujúceho prokurátora na jeho podania. Konštatuje skutočnosť, že „... V dôsledku ďalších a naliehavejších pracovných úloh však stanovisko nebolo dopracované a odoslané. Napriek skutočnosti, že ste neboli informovaný o výsledku Vášho podania v skoršom termíne, hoci ste informovaný mal byť, prieťahy v postupe prokurátora som nevyhodnotil ako účelové alebo subjektívne zavinené. Tieto boli spôsobené trvalým nadmerným zaťažením prokurátorov tunajšej prokuratúry, ktoré pretrváva už dlhšie obdobie, pričom tento stav zostáva trvale neriešený. Vaším trestným veciam, ktoré sú vedené na tunajšej prokuratúre bude odtiaľto venovaná osobitná pozornosť.“ Na podnet žalobcu zo dňa 8.8.2011, ktorým vytykal prieťahy v konaní vo veci Úradu špeciálnej prokuratúry, zn. VII/2 GV 5/2008, ktoré podľa žalobcu trvá prídlho a špeciálny prokurátor nezabezpečil nápravu, listom zo dňa 14.6.2012 oznámil prvý námestník generálneho prokurátora žalobcovi, že jeho podnet bol vyhodnotený ako neopodstatnený. Uviedol, že „špeciálny prokurátor vaše podnety vybavil v súlade so zákonom. Nemožno klásť za vinu orgánom prípravného konania, že niektoré úkony trestného konania nemožno vykonať pre nedosiahnuteľnosť viacerých osôb, prípadne že niektoré úkony, napr. ohliadku miesta činu, nebolo možné po istý čas vykonať z objektívnych dôvodov.“

18. Žalobca namieta ako nesprávny (s prieťahmi) aj postup vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite - odbor východ (pôvodné označenie orgánu) spresnený aj tým, že dňa 9.11.2011 požiadal o prefotenie spisového materiálu, zväzky č. 1, č. 2 a časť č. 3 (č. I. spisu 31), ktorá žiadosť nebola vybavená. V tejto súvislosti listom zo dňa 7.3.2012 prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry žalobcovi oznámil, že osobitným prípisom usmernil vyšetrovateľa, aby okamžite reagoval na jeho žiadosť o prefotenie požadovaných častí vyšetrovacieho spisu s tým, že spôsob vybavenia a rozsah materiálu, ktorý predloží k nahliadnutiu a umožní prefotiť necháva na úvahe vyšetrovateľa vzhľadom na aktuálny stav vyšetrovania. Dňa 22.6.2012 špeciálny prokurátor žalobcovi oznámil, že „...pokiaľ ide o Vašu sťažnosť, že Vám vyšetrovateľ neprefotil časť vyšetrovacieho spisu uvádzam, že vyšetrovací spis bol od januára 2012 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v súvislosti s vašimi sťažnosťami o preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora a tento sa vrátil tunajšej prokuratúre 18.6.2012. Z uvedeného dôvodu Vám vyšetrovateľ nemohol predložiť k nahliadnutiu a ofoteniu vami požadované časti spisu.“ Žalobca ako zbytočný hodnotí úkon-uznesenie o uložení poriadkovej pokuty zo dňa 10.12.2008 Nikolovi Pajdičovu, uznesenie vyšetrovateľa o pribratí znalca z odboru psychológie zo dňa 10.12.2008, ktoré bolo uznesením prokurátora zo dňa 23.1.2009 zrušené, alebo vyhotovený znalecký posudok na skúmanie biologického materiálu. Listom zo dňa 21.9.2011 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry žalobcovi oznámil, že osobitne bude sledovať opatrenia vyšetrovateľa smerujúce k zabezpečeniu účasti svedka Ballóka na vyšetrovacích úkonoch a v prípade ďalších neopodstatnených prieťahov vykoná príslušné prokurátorské opatrenia. Listom zo dňa 13.9.2010 Úrad špeciálnej prokuratúry usmernil vyšetrovateľa, aby bolo žalobcovi umožnené nahliadnuť do spisu. Podľa správy Prezídia policajného zboru zo dňa 16.3.2011 bolo umožnené žalobcovi nahliadnuť do spisu dňa 22.2.2011, ktorý termín bol na žiadosť obhajcu žalobcu presunutý na deň 15.3.2011, kedy do spisu bolo aj nahliadnuté.

19. Podľa článku 48 odsek 2 zákona č. 460/1992 Zb. - Ústava Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Žalobca primárne tvrdí, že spôsob vybavovania jeho vecí, podnetov v prípravnom trestnom konaní vníma vo svojej nemajetkovej osobnostnej sfére ako stav neistoty a bezmocnosti z vyšetrovania jeho obvinenia zo závažného trestného činu vraždy. Právny poriadok nestanovuje všeobecne aplikovateľnú lehotu na vybavenie veci orgánmi verejnej moci. Absencia takejto explicitnej lehoty pri vybavovaní žiadosti, sťažností, podnetov a konania orgánu verejnej moci však neznamená, že tieto orgány môžu konať bez časového obmedzenia. Pre účely posúdenia dĺžky lehoty konania verejného orgánu, ktorý rieši a vybavuje vec účastníka konania, je preto potrebné zohľadniť záujem účastníka konania na rýchlom vybavení jeho podnetov, jeho žiadostí, jeho vecí, a aj všeobecný záujem na riadnom výkone spravodlivosti. Z listinných podkladov predložených žalobcom vyplýva, že úkony vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora neboli vykonané v primeraných lehotách. Skutočnosť, že v prípravnom trestnom konaní žalobcu došlo k čiastkovým prieťahom, bola konštatovaná už v rámci preskúmania postupu dozorujúceho prokurátora, a v stanovisku - v správe funkčne príslušného špeciálneho prokurátora zo dňa 28. 10. 2009, ako aj v rámci preskúmania postupu vyšetrovateľa v stanovisku prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 21.9.2011. Začiatok formulára Spodná časť formulára

20. Nie je možné prehliadnuť ani to, že pokiaľ podľa § 69 zákona č. 301/2005 Z. z. - Trestný poriadok má obvinený (aj jeho obhajca) právo nahliadať do spisu, robiť si z neho výpisky, odpisy a kópie, potom vybavenie žiadosti žalobcu o prefotenie časti spisového materiálu zo dňa 9.11.2011 v lehote do januára 2012, kedy vyšetrovateľ postúpil spis z dôvodu sťažností žalobcu o preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora nadriadenému orgánu, po vrátení spisu dňa 18.6.2012, s vybavením tejto žiadosti v novembri 2012 (nesporované skutkové tvrdenie) vykazuje známky nečinnosti, keďže nejde o úkon spojený so skutkovou a právnou zložitou trestného konania (je to úkon mechanický) a nie preto, žeby vyšetrovateľ alebo prokurátor obmedzil dané právo žalobcu z konkrétnych vážnych dôvodov (opak z výsledkov dokazovania nevyplýva). Znamky prieťahu vykazuje aj podľa správy Úradu špeciálnej prokuratúry v spojení s ďalším časovým vývojom aj umožnenie žalobcovi nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu. Keďže žalobca mal pre účely obrany proti vznesenému obvineniu právo využiť aj ustanovenie § 69 Trestného poriadku potom mohlo omeškanie s vybavením žiadosti o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu a s vybavením žiadosti žalobcu o vyhotovenie fotokópii v období od 9.11.2011 do januára 2012 a od 18.6.2012 do novembra 2012, ovplyvniť subjektívne vnímanie situácie. V časovom období od januára 2012 do 18.6.2012, objektívne žalobcom požadovaný úkon vyhotovenia fotokópie príslušný vyšetrovateľ z dôvodu absencie vyšetrovacieho spisu splniť nemohol. V tejto súvislosti je totiž potrebné prihliadnuť na to, že síce nie je možné klásť na ťarchu obvineného to, že využíva svoje procesné práva dané mu právnym poriadkom, ale opačne nie je možné klásť na ťarchu štátu predĺženie vybavenia žiadosti v dôsledku reagovania na iné návrhy alebo podania tohto obvineného.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti odvolací súd konštatuje, že v trestnom konaní vedenom Prezidiom policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ, oddelenie vyšetrovania Košice pod sp. zn. ČVS: PPZ-40/BOK-V-2007 a v dozorovej veci Úradu špeciálnej prokuratúry, sp. zn. VII/2 Gv 5/08 došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. K takému hodnoteniu viedli odvolací súd závery samotného dozorujúceho orgánu v trestnom stíhaní žalobcu, reprezentujúceho orgán verejnej moci, ako aj charakter konania, pretože úkony vyšetrovania a s nimi spojená obrana obvineného svojou povahou predurčujú vec na čo najrýchlejšie vybavenie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uprednostňuje celkový pohľad na konanie a posudzuje celkové konanie s prihliadnutím na všetky okolnosti ako celok (rozsudok vo veci Slezák a ostatní proti Českej republike zo dňa 11.10.2005) a prieťah, ktorý sa vyskytne v určitej fáze konania, toleruje za predpokladu, že celková doba konania nebude neprimeraná (rozsudok vo veci Žirovnický proti Českej republike zo dňa 9.7.2002). Proti tomuto záveru o tolerovaní prieťahu však v tejto veci svedčí dĺžka prípravného konania odo dňa vznesenia obvinenia 20.2.2007, a to všeobecne aj z pohľadu ustanovenia § 209 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. - Trestný poriadok v znení k rozhodnej dobe, podľa ktorého vyšetrovanie obzvlášť závažných zločinov by malo byť skončené do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia, i keď je to lehota len poriadková (nie kogentná) s prípustnými výnimkami. Pokiaľ ale žalobca štátu vyčíta zbytočné vykonanie úkonov v rámci vyšetrovania obvinenia žalobcu (napríklad ukladanie pokút, znalecké dokazovanie) odvolací súd poukazuje na to, že rovnako ako žalobca má právo využívať všetky dostupné prostriedky pre uplatňovanie svojich práv v rámci trestného konania, čo nemožno v negatívnom zmysle pripočítať žalobcovi na ťarchu, potom nemožno na ťarchu štátu, respektíve jeho príslušného orgánu v negatívnom zmysle, pripočítať úkony, ktoré podľa názoru konajúceho orgánu vyvolala úloha štátu preukázať žalobcovi vinu po vznesení obvinenia.

22. Podľa § 17 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Pokiaľ ide nároky spojené s tvrdeným nesprávnym úradným postupom štátu, odvolací súd aj v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/90/2025, zo dňa 12.12.2025, vysloveným v tejto súdnej veci poukazuje na to, že v konaní o zadosťučinenie za nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva spôsob vysporiadania vzťahu priamo z tohto zákona. V tomto prípade súd rozhoduje o konkrétnej forme zadosťučinenia podľa poradia uvedeného v § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom posudzuje primeranosť zvolenej formy vzhľadom na utrpenú nemajetkovú ujmu.

23. Je potrebné všeobecne uznať, že v prípade trestného stíhania ide o vec významnú pre osobu obvineného, ktorá negatívne ovplyvňuje a zaťažuje jeho osobný život a duševnú integritu. Neistota

a obavy z výsledku trestného stíhania, úzkosť a nepohodlie sú samostatnou podstatou nemajetkovej ujmy ako následku prebiehajúceho trestného stíhania. Na tomto negatívnom vplyve trestného stíhania založil svoj nárok v súdnej veci aj žalobca (zápisnica z výsluchu žalobcu zo dňa 18.12.2014 - č. I. spisu 141, písomné podanie zo dňa 20.5.2015 - č. I. spisu 171 a zo dňa 12.6.2018 - č. I. spisu 245 a výsluch žalobcu pred odvolacím súdom). Zmyslom odškodnenia je v tomto prípade kompenzácia stavu neistoty v ktorom bol žalobca udržiavaný aj v dôsledku prieťahov v konaní. Odškodnenie sa poskytuje za neistotu spojenú s postavením obvineného, ktorá je tým väčšia, čím väčší je význam trestného konania pre obvineného. V súdnej veci sa však žalobca domáha odškodnenia v časovej situácii, kedy ujma z výsledku trestného konania, teda hrozba trestom, objektívne nemohla zasiahnuť do jeho života rovnakou intenzitou ako u osoby, ktorej právne postavenie nie je už právoplatne stabilizované. V podmienkach danej veci nebolo možné prehliadnuť skutočnosť, že žalobca bol obmedzený na slobode dňa 24.8.2006 v súvislosti s inou trestnou vecou, v ktorej bol Špeciálnym súdom v Pezinku rozsudkom sp. zn. BB-3/2008, zo dňa 24.2.2009, uznaný vinným zo spáchania viacerých závažných trestných činov, za čo bol odsúdený na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Označená trestná vec bola v čase namietaných prieťahov právoplatne ukončená Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 2Toš/5/2009, zo dňa 13.9.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu. Obmedzenie osobnej slobody žalobcu trvalo teda od 24.8.2006. To znamená, že v čase posudzovaného obdobia prieťahov bol žalobca osobou, ktorá mala s postavením obvineného alebo obžalovaného v trestnom konaní nepochybne skúsenosť, keďže počas namietaného trestného konania bol väzobne stíhaný za inú závažnú trestnú vec a následne vykonával aj výnimočný trest odňatia slobody na doživotie za iný trestný čin. Trest odňatia slobody na doživotie je v Slovenskej republike najvyšším prípustným trestom, a preto žalobcovi v čase namietaných prieťahov nebolo možné v súvislosti s ďalším trestným stíhaním uložiť prísnejší trest. Za týchto okolností síce nemožno úplne vylúčiť existenciu určitého stavu neistoty žalobcu spojeného s výsledkom predmetného trestného konania, avšak tento stav bol objektívne významne redukovaný, keďže výsledok konania nemal bezprostredný dopad na jeho osobnú slobodu ani na jeho aktuálne právne postavenie. Intenzita zásahu do jeho osobnej sféry tak bola podstatne nižšia v porovnaní s prípadmi, v ktorých trestné stíhanie reálne ovplyvňuje životné pomery obvineného. Žalobca na odvolacom pojednávaní zároveň poukazoval na skutočnosť, že vyšetrovanie v predmetnej veci bolo ukončené až v roku 2015 (bola podaná obžaloba na súd), pričom už samotná dĺžka konania má podľa jeho názoru predstavovať neprimeraný zásah do jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že hoci celková dĺžka konania predstavuje významné kritérium pri posudzovaní primeranosti postupu orgánov verejnej moci, sama osebe bez zohľadnenia konkrétnych okolností prípadu nie je rozhodujúca pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V posudzovanom prípade žalobca odvodzuje nárok od prieťahov v konaní, preto samotná dĺžka trestného konania, hoci aj dlhšia, nebola z hľadiska dopadu na osobnú sféru žalobcu rozhodujúcim faktorom, keďže jeho právne postavenie bolo už v rozhodnom období determinované výkonom trestu odňatia slobody na doživotie a výsledok konania nemohol viesť k zhoršeniu jeho situácie. Pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy, odvolací súd preto dospel k záveru, že prieťahy v trestnom stíhaní žalobcu, v situácii, v ktorej sa nachádzal, nemohli u žalobcu vyvolať takú intenzitu neistoty, aby bolo nevyhnutné túto ujmu kompenzovať poskytnutím primeraného zadosťučinenia v peniazoch. Plnohodnotnou formou kompenzácie vzniknutej ujmy je v okolnostiach tejto veci samotné konštatovanie porušenia práva. K argumentácii žalobcu vybranými rozsudkami Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné uviesť, že tieto rozsudky neustanovujú absolútny nárok na priznanie peňažného zadosťučinenia za porušenie práva na vybavenie vecí v primeranej lehote. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci Scordino proti Taliansku, rozsudok Panju proti Belgicku, zo dňa 23.8.2023, bod 64.) priznanie finančného zadosťučinenia nepredstavuje automatický dôsledok porušenia práva; v závislosti od konkrétnych okolností prípadu môže byť za postačujúce považované už samotné konštatovanie porušenia, pokiaľ intenzita zásahu a jeho dôsledky neodôvodňujú priznanie peňažnej náhrady. Podľa názoru ESLP je vhodné síce vychádzať z pevnej, i keď vyvrátiteľnej domnienky, že neprimeraná dĺžka konania spôsobuje nemajetkovú ujmu, ale ESLP pripúšťa, že v určitých prípadoch vedie dĺžka konania len k nemajetkovej ujme minimálneho rozsahu alebo k nej vôbec nevedie, za predpokladu, že vnútroštátny súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodní. Žalobca v čase namietaných prieťahov nebol vystavený riziku, že mu bude uložený prísnejší alebo ďalší trest, a z tohto uhla pohľadu bolo trestné stíhanie pre žalobcu čo do svojho významu relatívne obmedzené. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené k tejto preskúmvanej veci v náleze sp. zn. III ÚS 670/2024-46, zo dňa 13.5.2025 (bod 11. tohto odôvodnenia).

24. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. (§ 388 CSP) tak, že konštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie špecifikovaných vecí bez zbytočných prieťahov a zamietol žalobu v časti uplatneného nároku na zaplatenie peňažného zadosťučinenia. K tomu, že odvolací v tejto veci v skoršom rozhodnutí vyslovil aj opačné názory (preukazovanie nemajetkovej ujmy) odvolací súd poukazuje na to, že z ústavného poriadku nevyplýva právo na nemennosť právneho názoru a judikatúry.

25. Vzhľadom na čiastočnú zmenu rozsudku súdu prvej inštancie rozhodoval odvolací súd nanovo podľa § 396, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania. Žalobcovi, ktorý mal v základe konania úspech, pričom naväzujúce rozhodnutie záviselo od úvahy súdu, priznal odvolací súd plný nárok na náhradu trov konania pred súdmi všetkých inštancií (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP). V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Strany sporu majú právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).